

Günlerin Getirdiği:

İSAN; uyanış, varoluş anı.. Yağmur; su.. Su; hâyat menbaı..

**

Bir önceki yaz'ın olgunlaştırıcı sıcaklarıyla kemâli bulan; hazan mevsiminde zevâli tadan; kış silindirinin kahredici «soğuk»undan, toprak altında, zar içinde, kabuk arasında, perdeler gerisinde gizlenerek çile dolduran kâinât çilekeşleri nisan yağmurunun diriltici, kuvvet ve hareket verici damlalarıyla uyanıyor şimdi...

Uyanış; taarruz fash.. Taarruz; var olmak aslı...

**

Kış zalim'inin zulmünden; sinerek, yer altlarına girerek pasif mukavemet taktiğine sarılmaya mahkûm olan mazlumlar kalabalığının; yürekler parçalayıcı «ah»ları dindi. Çünkü bu «ah»ların yükselttiği buharlar, sema'nın göz cıdarlarını zorlayarak «nisan yağmuru» adıyla yere indi.

«Ah!»; «ooh!»un anası.. Buhar; yağmur'un mayası..

**

«Bulutlar ağlamayınca, çimenler gülmez»miş. Gözyaşının beslediği tohum ölmezmiş. O'nun hamurunu yoğurduğu fikir sönmezmiş.

İşte, ağlıyor nisan bulutu. Şimdiye dek çatık kaşlı, me'vus bakışlı kara toprak, büyük bir ümitle tebessüm çabasında. Evet işte yeşeriyor, canlı ölümler tabutu...

Bulut; göğün rahmeti.. Tabut; yer'in gafleti... Yağmur; o rahmetin bu gaflete «kâlk!» daveti...

**

Şu mana içinde; suç mu nisan'ım, senin sevgini saklamak? Özleminle yanmak? Gözyaşlarında yunmak?

Sen, hep kara toprak için mi ağlayacaksın? Biz; biz, öz manasını yitirmiş manasızlık kurbanlarına hep baş döndürücü şimşek gürültüleri mi yollayacaksın?

Mayamız toprakla yağrulmuştur bizim. Bize de ağla! Dök üstümüze göz yaşlarını. Düşün, bunca insan mahkûmu insanı..

Ben katılaştım, bari sen ağla, nisan! Ağla ki, baharın ebter olmasın. Ağla ki; gerçek'in, müsbet'in, doğru'nun, var'ın yerini; hayal, menfi, yalan ve yok almasın. Ağla, ağla ki, uyuyan tek insan kalmasın...

**

Bir intibah şu'lesi almazsa bu çağda insan; ağla insan! Benim duygularım, feryatlarıma da ağla!..

Nisan Yağmuru

İsmail Lütfi ÇAKAN